

† О Бозъ почившій Славчо С. Пройчевъ — Варна.

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА

Година IV.

Варна 1926 год.

Книжки IV и V.

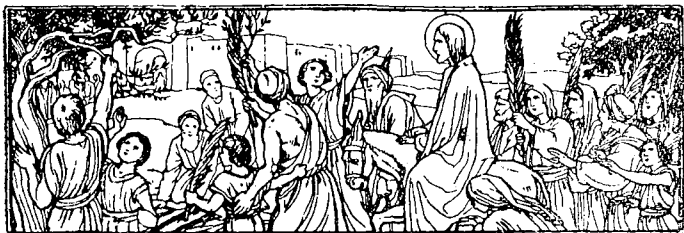
Благовещение на св. Дева Мария.

Остана Дева Мария,
Останала е самичка
Въ нейната тиха кжщица,
Въ нейната чиста стѣичка,
Свещени книги четѣше,
Четѣше, размишляваше
И на ума си думаше:
— „Чуденъ си Боже, дивенъ си,
Чудни сж твойтѣ работи,
Дивни сж твойтѣ пѣтища:“
Като четѣше самичка,
Четѣше размишляваше,
Отворила се вратичка,
Влѣзълъ е ангелъ Господенъ
Съсъ лице свѣтло катъ слънце,
Съсъ дрехи бѣли като снѣгъ,
Съсъ китка дребенъ босилекъ
И бѣлоснѣжна лилия.
Смути се Дева Мария,
Смути се и уплаши се,
На крака права застана.
Ангелъ Божи ѝ продума:

— „Не бой се, Дево Марио,
 Не бой се, бжди спокойна!
 Ти си, девица честита,
 Ти си отъ Бога дарена,
 Честита, благословена —
 Въ цѣлий свѣтъ между женитѣ,
 И нѣма друга катъ тебе
 Въ небето и на земята.
 Азъ съмъ изпратенъ отъ Бога
 Блага вѣсть да ти донеса:
 Отъ тебъ ще бжде родено
 Детенце мило, хубаво,
 Отроче младо, синъ Божи“.
 Навела Дева Мария,
 Навела глава срамливо
 И на ангела продума:
 — Каквото каже Богъ Вишни,
 Воля негова да бжде“.
 Изчезна ангелъ Господенъ,
 Изчезна. стана невидимъ.
 Остана Дева Мария,
 Остана въ своята стаичка
 И дълго мисли, пресмѣта
 Върху туй чудо голѣмо,
 Коего стана съсъ нея.
 Гара Джулюница.

ц. Калчевъ.

Тържественото влизане на Исуса Христа във Йерусалимъ.

„Осана! Синъ Давидовъ.
Благословенъ е този, който
иде въ името Господне! Оса-
на въ висинитѣ.“

по онова време, следъ като Исусъ Христосъ три години и половина обикаля Палестина на длъжъ и на ширъ, за да поучава народа какъ да живѣе, какъ да се моли и какъ да се спаси отъ прародителския грѣхъ, наближи деньтъ на еврейската пасха — най-голѣмиятъ имъ празникъ.

За този празникъ въ Йерусалимъ се стичаше множество народъ отъ всичкитъ краища на Израила, защото въ него имаше голѣмъ храмъ, въ който на този день се принасяше тържествено Богу жертва и молене.

Исусъ Христосъ събра ученицитъ си и имъ каза: „Да идемъ и ние въ Йерусалимъ и благовестимъ Словото Вожие на събралия се тамъ за пасхата народъ.“

Следъ дълго и уморително пътуване, стигнаха въ града Витания и се отбиха въ дома на Лазаря и дветѣ му сестри: Марта и Мария, да си починатъ. Този Лазаръ, когото Исусъ възкреси само преди 15 дена, следъ като бѣше стоялъ 4 дни въ гроба.

Жителитъ на Витания, като видѣха Исуса пакъ между тѣхъ, много се зарадваха и вечерята му приготвиха богата

трапеза въ дома на Симона — Прокаженик, така също изцеленъ отъ Него.

На вечерята дойдоха съ Иисуса, освенъ ученицитѣ му, и Лазарь съ сестритѣ си. По тогавашния обичай, преди започване на вечерята, трѣбваше да се омиятъ краката на гоститѣ. Съ тая работа се нагърби Мария. Като оми краката на ученицитѣ, приближи до Иисуса, извади сждъ съ много скъпо миро, счупи го и съ мирото Му оми краката, а после ги избриса съ собственитѣ си хубави, дълги коси.

Ученикътъ Иуда Искаротски, който по-после предаде Иисуса, като виде това, почна да шѣпне на ония, които бѣха до него: „Защо да не се продаде това миро за 300 динария (около 300 лв. наши) и паритѣ да се раздадатъ на сиромаси?“ Тая мисль мина презъ ума на Иуда и я сподѣли съ ближнитѣ, не защото милѣеше за беднитѣ, а защото си направи смѣтка, като касиеръ на ученицитѣ, сумата, като дойде до него, да си пооткрадне отъ нея.

Иисусъ Христосъ чу думитѣ на Иуда и се обърна къмъ него съ тия думи: „Остави я; тя е запазила това за деня на погребението Ми. Защото сиромаситѣ всѣкога имате при себе си, а Мене не всѣкога.“ (Отъ Иоана, гл. XII, ст. 5—8).

На другия день Витания се изпълни съ народъ. Не зная кой бѣше съобщилъ въ Иерусалимъ, че Иисусъ е тамъ, та мнозина бѣха дошли да го видятъ.

Иисусъ и ученицитѣ му потеглиха за Иерусалимъ, придружени отъ стеклия се при тѣхъ народъ.

На 2 километра вънъ отъ Иерусалимъ, при маслинената гора, въ мѣстността „Витфагия“ бѣха събрани агнетата за пасхалната жертва. Отъ тукъ окичени съ цвѣта и разноцветни лентички, ги подкарваха къмъ града, гдето при храма ги причакваха жертвоприносителитѣ и колѣха на опредѣлено-то за това мѣсто.

Иисусъ, за да покаже, че Той е истинското пасхално агне, което съ кръвта си ще сближи небето съ земята, т. е. човѣцитѣ съ Бога, нарочно мина оттамъ, за да влѣзе като агне въ Иерусалимъ,

Като стигнаха до мѣстността, що да видятъ? — Пжтътъ отъ Иерусалимъ до тамъ бѣше задрѣстенъ отъ хора съ финикови клончета въ ржце. Цѣлия градъ като че ли бѣше излѣзалъ да посрещне и види Иисуса.

Иисусъ, като виде народа, за да задоволи любопитството му, прати двама отъ ученицитѣ си въ близкото селце, да Му доведатъ едно осле.

„Идете, каза имъ Той, въ селото. Тамъ ще видите привързано едно осле съ малкото си. Отвържете го и ми го доведете. Ако ви попита нѣкой защо го отвързвате, кажете му, че Мене трѣбва“.

Изпратенитѣ ученици направиха това що имъ каза Иисусъ и доведоха ослето съ малкото му. Ученицитѣ наслагаха горнитѣ си дрехи върху него, а Иисусъ го възседна. По то-

зи начинъ Той биде виденъ отъ народа, който размаха финиковитѣ клончета и запѣ;

„Осана! Синъ Давидовъ.
Благословенъ е Този, който,
иде въ името Господне!
Осана въ висинитѣ.“

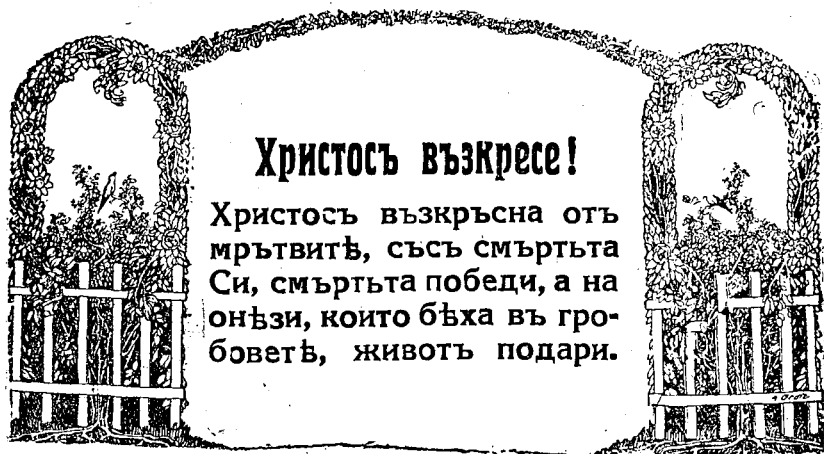
Съ вѣкове Иерусалимъ не бѣше виждалъ и нѣма да види такова посрѣщане. Хиляденъ народъ: мъже, жени, деца и бѣлобради старци съ финикови клончета и цвѣтя махатъ и пѣятъ. Пѣтьтъ и улицитѣ, презъ които минаваше шествието бѣха усеяни съ цвѣтя, клончета и послани съ скъпи дрехи.

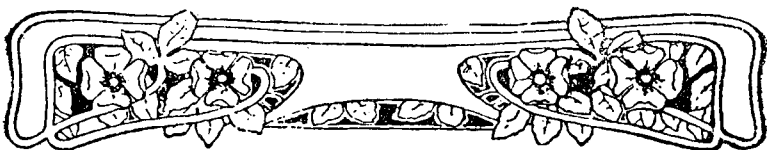
Цѣлъ Иерусалимъ ликуваше. Само злобнитѣ книжници и фарисеи скърцаха съ зъби, негодуваха и се наговаряха какъ да го погубятъ, за да имъ не отнеме влиянието що имаха между народа. Нѣкои даже се осмѣлиха да му забѣлежатъ да възпре тѣлпата да не крѣщи и пѣе, а Той имъ отговори: „Ако тѣ млъкнатъ, камънитѣ ще завикатъ.“

Тѣй славно биде посрещнатъ Иисусъ въ Иерусалимъ отъ добрия и добродушенъ народъ, когото съ сълзи оплака, като виде въ какви злобни и коварни водачи е изпадналъ, които не мислѣха за нищо добро, а само за богатство, разкошъ и удоволствия.

„Иерусалиме, Иерусалиме, изпадналъ въ такива водачи, камъкъ върху камъкъ нѣма да остане отъ тебе“, бѣха произнесенитѣ му думи, когато Божественитѣ му сълзи капѣха.

Св. П. Икономовъ.

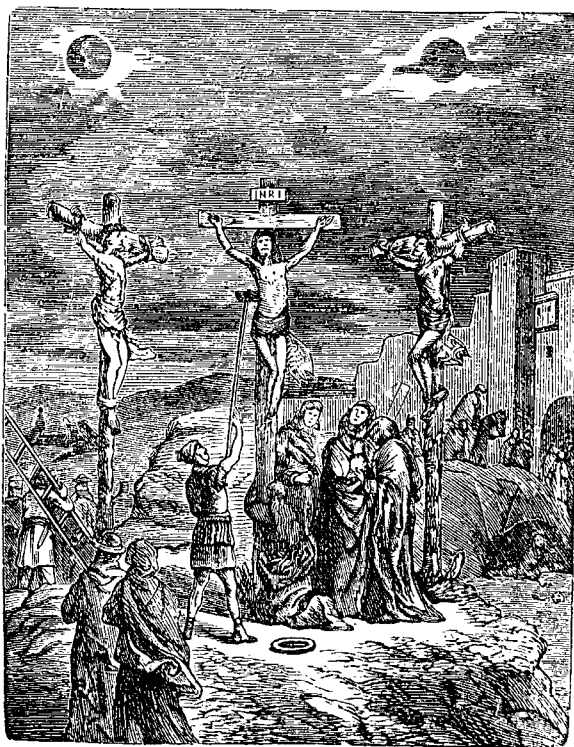
Христосъ Въскресе!

ощъ. Необятна тъмнина покрива земята като съ мантия. Всичко спи, всичко почива. Внезапно гръмливия звънъ на църковнитъ камбани процепи въздуха и наруши нощната тишина и сладката почивка на уморения работникъ.

Цѣла седмица добритъ християни посещаваха нощнитъ бдения въ църква и съ съкрушени сърдца следѣха и преживѣваха страданията на Господа Иисуса Христа отъ човѣшката ненавистъ и черна

неблагодарность...

Търненъ венецъ и кръстъ, за гдето изцераваше болни

възкресяваше умрѣли и казваше: „обичайте се едни други, прощавайте си, помагайте си!“

Ето защо, този всреднощенъ камбаненъ звънъ се чакаше отъ тия добри християни съ затаенъ духъ, за да отидатъ пакъ въ църква и чуятъ отъ Светото Евангелие какъ ангелъ Господенъ бутналъ надгробния камъкъ и Иисусъ Христосъ възкръсналъ като победителъ на смъртта и на всѣка човѣшка злоба.

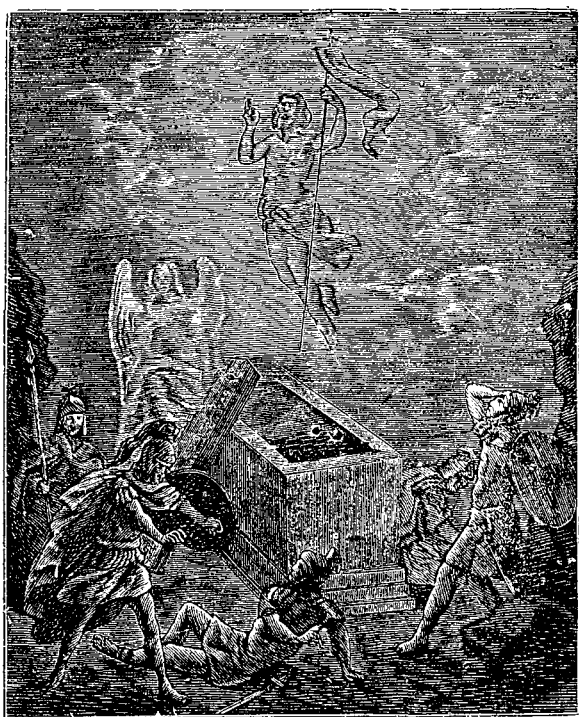
Пѣенето на свещеницитѣ и църковния хоръ „Христосъ възкресе“ таинствено обладава всѣкого и го изпълня съ възторжена радостъ.

„Христосъ възкрѣсна, нѣма го тука. Защо търситѣ живия между мъртвитѣ?“ ... Така каза ангела на женитѣ мироносици, които бѣха дошли рано сутринята на гроба.

Христосъ възкрѣсна — шепнатъ вси уста на тоя день и предъ познати, и предъ непознати.

Ето вече 20 столѣтия отъ както за пръвъ пѣтъ биде чута тая дума надъ праздния Иисусовъ гробъ отъ ангела Господенъ. Чуха я женитѣ мироносици, бързо я предадоха на светитѣ апостоли, а тѣ отъ своя страна — на Иерусалимъ и цѣлия свѣтъ.

Великдень е най-голѣмия християнски празникъ, защото възкресението е основния камъкъ на християнската вѣра. То я прави сигурна, надеждна, божествена.

Гробътъ е последната граница на човѣшката сила. Предъ него трепери всѣки. Въ него се разбива всѣка земна сила. Съ Иисуса Христа, обаче, не се случи така. Той бѣ казалъ: „Гробътъ ще ми даде животъ“. И наистина! На третия день Той възкрѣсна, въпреки че надгробната плоча бѣ много тежка, грижливо запечатана и строго пазена отъ римски войници, както бѣ казалъ и както съ хиляди години преди Него бѣха предрекли пророцитѣ. Неговиятъ гробъ стана люлка на християнската вѣра. Отъ него изхождатъ лжчитѣ, които озаряватъ цѣлата земя и заставятъ всѣкого да вѣрва, че дѣйствително Иисусъ Христовъ е Богъ и Спасителъ на свѣта.

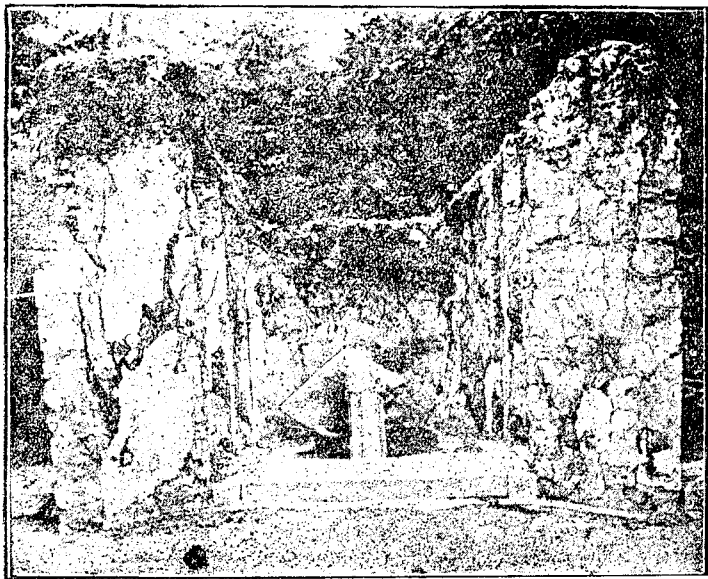
Дойдете при тоя гробъ, прочее: вѣрующи и невѣрующи и идолопоклонници, защото той е училището на вѣра, надежде и любовь.

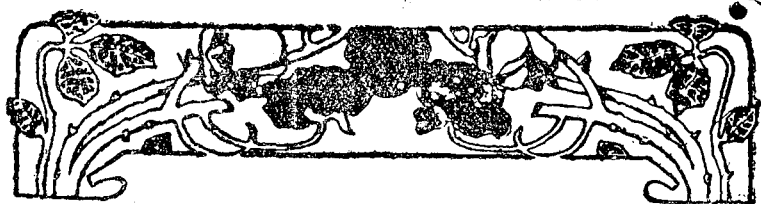
Христовото възкресение е гаранция, че и ние ще възкрѣснемъ. Христосъ претърпе смъртъта, за да ни покаже, че душата е безсмъртна и че смъртъта погубва само тѣлото, а душата остава да сѣществува. Както зърното умира и изгнива, за да даде новъ животъ, така и нашето тѣло освобождава душата за новъ и по висшъ животъ.

За този новъ и по-висшъ животъ нека ни копнѣе душата и се въоръжи съ добри дѣла въ името на Господа Иисуса Христа, комуто пѣемъ;

„Христосъ възкресе“.

Свещ. П. Икономовъ.

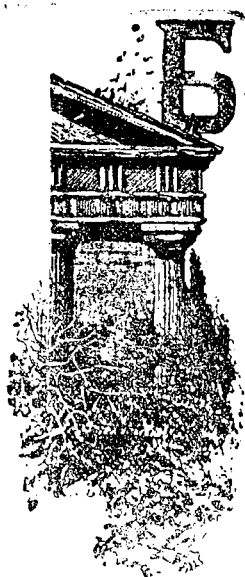

Радвайте се!...

А когато отиваха да обадят на учениците Му, ето, Исусъ ги срѣщна и рече: **радвайте се!...**

Ошъ Матея, гл. 28, ст. 9.

лаженни бѣха ония, които чуха думитѣ: „Радвайте се“ на Оногова, очитѣ на когото приличаха на небето, а лицето Му светѣше точно така, както днесъ ни свети ясното слънце.

Думитѣ „Радвайте се“ изрече Спасителя на свѣта, следъ като бѣше предстоялъ три дни въ гроба, а ги чуха ония, които бѣха съ Него на Голгота и лѣха горчиви сълзи въ подножието на кръста.

Да имаме вѣра въ тѣхнитѣ думи и заедно съ тѣхъ и нашата църква да се радваме, защото, ето, иде Той — Спасителя нашъ Исусъ Христосъ да ни срещне следъ Свѣтлото си Възкресение и каже: „Радвайте се!... Просия пжтя на вашето спасение. Азъ съмъ съ васъ и въ васъ отъ сега и до вѣка — Аминъ.

Болни, угнетени, потхвърлени и отчаени — радвайте се! Не сте вече странници и пришелци, а свои на Бога нашего Исуса Христа, пристѣпете къмъ Него и Той ще ви успокои и бащински поучи съ смирение и любовь.

Майки и бащи, радвайте се! — отдайте своитѣ любящи родителски сърдца Спасителю Христу и ги направете тронъ Нему, та вѣчно да сияй у васъ Царството Му — царството Божие на любовъта.

Милички деца, радвайте се и вие и радвайте се отъ всички повече, защото Тозъ, който казваше: „Оставьте децата да дойдатъ при Мене.“ Тозъ, който ви обича за ва-

шата детска наивност и незлобие, за' вашитѣ детски пориви

и надежди, възкрѣсна и възвести „Радвайте се!...“

Радвайте се, защото любящиятъ Ви Господъ Исусъ Христосъ е съ васъ и бди надъ васъ. Отдайте чиститѣ си детски душици Нему! Обичайте Го и му служете до гдѣсте живи и гледайте съ нищо да не оскверните детската си чистота. Почитайте родителитѣ си, слушайте наставницитѣ си, обичайте другаритѣ и другаркитѣ си, помагайте си едни други, посещавайте редовно Богослужението и се наставлявайте въ вѣрата Христова съ четене Свѣтото Евангелие и добритѣ религиозно-нравствени книги.

Чуйте! Тържествено биятъ камбанитѣ и отривиститѣ имъ звукове се носятъ изъ въздуха и губятъ въ небеснитѣ дълбини, по полскитѣ ширини и гжсти лесове.

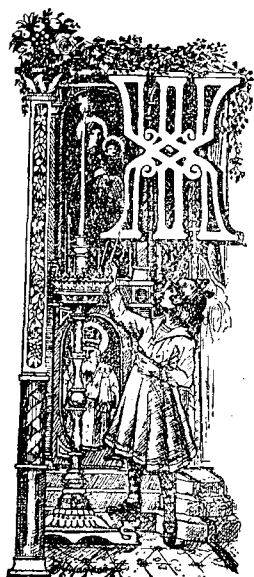
А какво сж тия звукове? — Вѣра и нарежда — радость за всички. Както дъжда напоява сухата земя и по нея прорастватъ зеленини и цвѣтя, тѣй камбаннитѣ звукове опресняватъ човѣшкитѣ души и ги пълнятъ съ благодатъта Христова за радость чиста и света.

— Радвайте се!... камбанитѣ възвестяватъ: Христосъ възкрѣсна, елате да Го срещнемъ, да паднемъ предъ краката Му и Му се поклонимъ!

Радвайте се!...

Богъ дава.

ивке, хайде, миличка, да отидемъ на панаира. Вижъ какъвъ хубавъ день. Не помня, дали и миналата година на Великденъ бѣше такова хубаво времето?

— Мисля, че хубаво бѣше, Лалке.

Дветѣ момиченца — съученички, се хванаха подъ ржка и тръгнаха къмъ панаира.

Той бѣше на поляната край града. И какво ли нѣмаше на него: отъ птиче млѣко да подиришъ, гдето се рекло, ще намеришъ. А хора, хора — гъмжило!

Дветѣ приятелки се спрѣха при една въртелешка съ лодки и файтончета, за да гледатъ какъ се въртятъ въ

тѣхъ десетки деца. Много силно впечатление имъ направи това.

— Ха, ей и Вѣрка, извика Лалка и потегли другарката си къмъ нея.

— Христосъ възкресе, Вѣрке!

— Истина възкресе, отговори Вѣрка.

— Съ какво ще ни се похвалишъ, Верке, попита я Живка.

— Съ що да ви се похваля, милички, съ здраве.

— Нѣмашъ ли нѣщо новичко за Великденъ, Вѣрке, попита на свой редъ Лалка.

— Не, миличка, едва можа да ѝ отговори Вѣрка, задавена отъ скърбъ и сълзи покапаха отъ хубавитѣ ѝ черни очички.

— Защо? изведнажъ я попитаха дветѣ ѝ другарки.

— Защото нѣма кой да ми купи, едва можа да отго-

вори Върка, цъла почервенѣла отъ стеснение, помълча малко, а после додаде: но нищо, азъ се радвамъ, че вие цѣли сте облечени въ ново, нека ви е честито!

— А где е татко ти? попита я Лалка.

— Татко, Лалке, убиха въ войната. Мама отъ скръбъ по него, не следъ много умрѣ. Като умираше милата ми мама, едва можа да ми каже само това:

„Върче, дете мое, само те оставямъ, безъ роднини, безъ близки, но Богъ милостивъ дано те не остави. Отъ Него се не дѣли, мило дете, на Него се надѣвай и Той всичко ще ти даде. Богъ всичко дава“ . . . Едва довърши, склопи очи и издъхна. Отъ тогава, милички, азъ съмъ сама, самненинка, безъ татко, безъ майка, безъ братя и сестри. По чуждитъ кѣщи и между добри хора лѣгамъ — ставамъ.

Миличката, чистосърдечно се изповѣда предъ другар-китъ си, и горчиво заплака при спомена за майка си и героя татко, що сложи коститъ си за защита на милото си отечество.

Живка и Лалка, които до тоя часъ не знаеха, че тѣхната скромна, трудолюбива и примерна съученичка — Върка, е кржгло сираче, сподѣлиха скръбта ѝ и зарониха едри сълзи по руменитъ си личица.

— Азъ съмъ ти сестричка, Върке, едва презъ сълзи изрече Лалка и обви бѣлитъ си ржчички около шията на Върка.

— И азъ Върке, каза Живка и направи сжщото.

Върка се трогна още повече и едва можа да изрече: „О, Божичко, О, Иисусе, Ти всичко давашъ и безъ мѣра Го давашъ. Благодаря Ти! Нека бжде благословено името Ти“.

И този день бѣше истински Великдень — Възкресение за тритъ невинни душички.

Върчето Богъ надари съ две сестрички, съ две майки, съ двама любящи я татковци, които я облекоха като кукла и обикнаха като своя родна.

Христосъ възкресе.

София.

Андро Лулчевъ

На възкресение Христово.

(Разказъ въ картичи).

несъ е преблагословенната сѣбота, деньтъ на погребението Христово. . . Утре е Светото Хислово възкресение. . . И ний всички ще възкрѣснемъ. . . Рѣката освободена отъ зимнитѣ ледове, казва: ще възкрѣснемъ; върбата, развила своитѣ пѣпки и цѣттове, казва: ще възкрѣснемъ; цвѣртението на лястовичкитѣ, завърнали се отъ топлитѣ страни, казва: ще възкрѣснемъ; гълъбчетата гугукать: ще възкрѣснемъ; всичко пѣе: ще възкрѣснемъ, ще възкрѣснемъ! . . Навредъ около насъ се чувствува нѣщо особено, таинствено, величествено, и действува на душата ни въ надвечерието на Христовото възкресение неуловимо, неописуемо.

* * *

Привечерь всичко се притаи. Бавно но сигурно настѣпи нощъта, като че ли изпѣлзѣ изъ гората. Всичко, до което се докосна, почернѣ. Птичкитѣ отъ една вече затихнаха и неподвижно кацнаха по своитѣ гнѣзда, като пазачи на бѣдащитѣ свои потомци.

Все по-вече се подемаше нощъта и като черно покривало огъна цѣлата земя,

* * *

Въ гъста гора, обвита въ нощната тъмнина, манастиръ се гуши и високо въ небесата издига своитѣ кубета и стара камбанария. Братята — старци, отдавна се прибраха по малкитѣ си килийки да чакатъ настѣпването на великия день — зората — свидѣтелката на оня великъ день, въ който Спасителя възкрѣсна изъ мѣртвитѣ и съ смъртъта си смъртъта победи.

* * *

Наближи полунощъ. Кандилце свѣтна въ една отъ братскитѣ килийки. Старъ, едва държашъ се на краката си, владика хвърли кибритената клечица, съ която запали кандил-

цето⁷и почна да се кръсти цѣлъ сияющъ отъ радостъ. Днесъ той пакъ ще служи съ монастирскитѣ братя — петдесети пѣтъ вече, отъ какъ е владика, ще служи на Възкресение Христово.

* * *

Раздаде се камбаненъ звънъ. Въ килията на дѣдо владика влезе младъ дяконъ. Дѣдо Владика възторжено хвърли още единъ погледъ на Спасителя, прекръсти се и съ дълбока въздишка сложи върху главата си малка калугерска шапчица.

Дяконътъ, съ блестящъ златенъ стихаръ — като вѣститель на Христовото възкресение, улови дѣдо владика подъ мишница и го поведе къмъ обширния монастирски храмъ, цѣлъ освѣтенъ отъ запаленитѣ кандила и свещници.

* * *

Храмътъ бѣше пълненъ съ народъ, дошелъ отъ близкитѣ на монастира села. Хилядоглава тѣлпа. . . . Като нѣкой многоглавъ гигантъ устреми своитѣ погледи къмъ светлооблечения дяконъ и владиката. Притаения дѣхъ на този гигантъ свидѣтелствуваше за напрежението, съ което очакваше нѣщо много желано. . . Оставахъ минути до това желанно, но напрежението нѣмаше край. Нѣмаше вече сили да чака.

И. . . като че ли изподъ земята се раздаде въ мигъ плавното пѣние на монастирския хоръ.

Хилядното множество си отдѣхна подъ звуковетѣ на хоровото пѣние и замаха ржце да се кръсти, а крака и тѣло имъ се сковавахъ, като че ли хиляди мравки пълзѣха по тѣхъ.

* * *

Бимъ, бамъ, бумъ. . . екнаха камбанитѣ отъ високата камбанария. Звуковетѣ като се одалечиха отъ монастирскитѣ стени, екнаха изъ гѣстата гора и се изгубиха на десетки километра изъ околнитѣ низини.

Погледитѣ на богомолцитѣ подъ звуковетѣ на камбанитѣ се устремиха на стоящия посреде храма архиерей (владика) обиколень отъ дякони и други монастирски братя, всички облечени въ блестящи златни одежди. Извадиха задпрестолния кръстъ, снеса хоругвитѣ и нѣкои икони — почнаха приготвянето на кръстния ходъ около храма. Излѣзоха свещенослужителитѣ отъ олтаря съ голѣмо Евангелие. Дойдоха при владиката и му дадоха въ едната ржка трисвещникъ, а въ другата кандилница.

А той, радостенъ, боговдѣхновенъ, съ неземна усмивка, впи погледа си въ богомолцитѣ около него, благослови и покади съ кандилницата, а после я предаде съ трисвещника на игумена.

Не беше по силитѣ му да придружи кръстния ходъ около храма.

Благослови и придържанъ се върна въ олтаря да чака да го срещне.

Въ олтаря владиката седна въ кресло отъ дѣсната страна на царскитѣ двери.

* * *

Тържественно звѣнятъ всичкитѣ камбани, Звуковетѣ имъ неудържимо се носятъ по вси страни и като че ли вливатъ въ всѣка тварь искра на животъ. Около храма е гъмжило отъ народъ, който следва кръстния ходъ и приглася тихо на монастирския хоръ.

А въ олтаря?

Ликоветѣ на светиитѣ радостно гледатъ отъ стениитѣ владиката. И той ги гледа и разбира. Родни братя му сж тѣ. И иска му се да стане и въ поривитѣ на радостята си отъ тайнитѣ на възкресението — да ги пригърне и разцѣлува....

„И ний ще възкрѣснемъ!“ . . каза имъ той, и радостни сълзи тихо потекоха по старческото му лице.

* * *

Задъ църковнитѣ двери тържествено се раздаде:

— Христосъ възкрѣсна изъ мъртвитѣ. . .

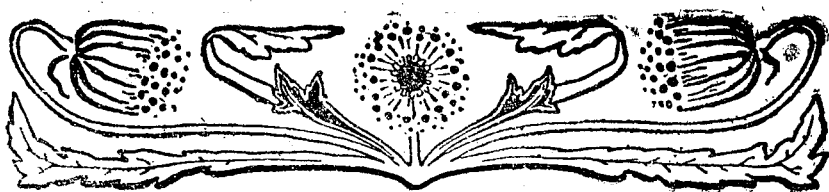
— Христосъ възкрѣсна, братко! — радостно въздъхна владиката, подигна се отъ креслото и се прекръсти, но намѣсто да излѣзе на царскитѣ двери и срещне кръстния ходъ отпусна се обратно на креслото.

Секунда, две. . . Главата на владиката се отпусна върху гърдитѣ му. Той посрещна възкресението Христово и праведната му душа се присъедини къмъ множеството ангели, които тържествуваха отъ побѣдата Христова надъ смъртта.

Игуменътъ, който стоеше предъ него, съ ридание коленичи и допре устнитѣ си до още топлитѣ владишки устни и едва му отговори:

— Истина възкрѣсна! . . .

Героизъм на любовта.

„На героя и смъртта е красива.“
(Народна пословица).

ма няколко вида героизъм. На щестлавие, на отчаяние, на дългъ и т. н., но азъ нѣма да говоря за тѣхъ. Ще обърна вниманието на малкитѣ си читатели за героизма на любовта.

За такъвъ героизъмъ, нѣма да направя грѣшка, ако кажа, че сж по-способни нежнитѣ и чувствителни женски сърдца. Почвата, пъкъ върху която този героизъмъ расте и дава чудно хубави плодове, е нашата християнска религия.

На нивата Божия, църквата Христова грижливо отглежда тия сочни плодове, и работниците около тѣхъ усърдно пази въ хорскитѣ сърдца съ благоговѣние, възхищение и смирено поклонение.

Третата недѣля отъ Възкресение Христово — тая следъ Томина недѣля, нашата църква посвещава на Светитѣ жени **мироносци**.

Тия жени сж ни дали най-добрия примеръ на светъ героизъмъ на любовта.

Като се позамислимъ малко и разсъдимъ, ще видимъ защо. Иисусъ Христосъ биде предаденъ на позорна смъртъ като политически престѣпникъ и богохулникъ! . .

Всички се отказаха отъ Него, даже и най-близкитѣ му ученици. Тозъ, когото Иисусъ нарече камъкъ — Петъръ, три пѣти се отказа отъ Него предъ прислужниците на първосвещеника, а другитѣ се криеха изъ къщитѣ на приятелитѣ си.

Въ това време на обща измѣна къмъ Христа, женитѣ мироносци обвзети отъ пламенна любовъ къмъ Него, отиватъ на гроба Му . . .

Защо?

— Не за демонстрация, не за протестъ противъ тогавашната власть, която осжди праведника, но да изпълнятъ единъ простъ обичай надъ умрѣлия — да помажатъ тѣлото му съ

благовонни масла и засвидетелствуват своята любов към Него — Спасителя!..

Това е величието и отличителната черта на героизма на любовта.

Съ такъв героизъм живота е изпъстренъ, като градина съ цвѣта, но малцина виждатъ това защото героитѣ сж кротки, тихи и мълчаливи. Въ тѣхъ самитѣ, често дѣсната ржка не знае що прави лѣвата, нито пъкъ лѣвата — дѣсната. Всичко е скрито въ тѣхнитѣ любящи сърдца, отъ гдето само Богъ — Господъ Исусъ Христосъ извлича и сплита на венци за вѣчната имъ украса.

Християнско самопожертвувание.

Прекрасенъ майски день. Група екскурзиянти, ученици и ученички, съ китари и мандолини, съ трепетъ очакватъ на Варненския кей парахода, съ който ще заминатъ за Египетъ. Ето параходътъ се зададе на хоризонта. Оживлението става по-голѣмо. Търпението се изчерпва. Часътъ е вече четири. Той величествено влиза въ пристанището и хвърля котва. Екскурзиянтитѣ весели и радостни, съ пѣсни на уста се качватъ на него. Между тѣхъ има и обикновенни пжтници.

Часътъ е шестъ. Всичко готово. Котвата се прибира. Третата свирка извѣсти на всички, че параходътъ напуща пристанището. Маса изпращачи. Параходътъ гордо и бавно излиза на открито. Екскурзиянти и изпращачи развяватъ отъ парахода и брѣга бѣли кърпи, поздравляватъ се съ снемане на шапки, до като едни други още се виждатъ. Мина се вече четвъртъ часъ. Изпращачитѣ си отидоха. Екскурзиянтитѣ весели и засмѣни, съ пѣсни и свирни сноватъ по палубата на парахода. Лобуваатъ се отъ една страна отъ красивитѣ брѣгове, отъ друга — на безграничното морско пространство. Морето е тихо и гладко, като огледало. Пжтуването при такова море е повече отъ приятно. Никой отъ пжтуващитѣ не усещаше морската болестъ, отъ която тѣй много се страда, когато морето е развълнувано.

Между обикновеннитѣ пжтници имаше жени и дѣца. Пжтуваше и младиятъ отецъ Николай, който въ разстояние на

четири години, погребва млада презвитера (попадия) и две, като ангелчета деца, които бѣха останали безъ любяща майка. Следъ постигналото го нещастие, което разказваше на съпътниците си, съ видима болезненостъ на сърдцето, той продължи: „Такава е била волята Божия. Господъ даде, Господъ взе. Нека бѣде името Му благословено отъ нине и до вѣка!“

Той пѣтуваше за Иерусалимъ, да се поклони на светитѣ мѣста и съ видимо намерение да остане за винаги тамъ.

Параходътъ гордо продължаваше да пори появилитѣ се вече вълни, следствие на вѣтѣра, който бѣше излѣзълъ. Царицата на нощта, съ своята светлина, таинствено осветляваше морската повърхнина. Никакъвъ вече брѣгъ не се виждаше, освенъ едно небе, усеяно съ милиарди звезди и водната стихия. Едни се прибраха въ каютитѣ си да спятъ, други весело да разговарятъ за екскурзията, да свирятъ и пѣятъ.

Вѣтѣрътъ по-вече и по-вече се усилваше. Вълнението сѣщо. Веселието се прекрати и всички се прибраха въ каютитѣ. Само бдителното око на капитана отъ неговия мостикъ направляваше хода на парахода. Полунощъ. Раздаватъ се тревожни сигнали. Цѣлата команда на кракъ. Само пѣтуващитѣ се предали на дълбокъ сънъ. Внезапна буря. Небето се покрило съ черни облаци. Не се виждатъ никаква луна и звезди. Тревожнитѣ сигнали продължаватъ. Всички пѣтуващи се събуждатъ. Въ недоумение сѣ. Чуватъ се сърцераздирателни гласове: *„параходътъ потѣква, спасявайте се!“* Капитанътъ напрега последни сили. Но, уви! Три грамадни вълни изгасиха котлитѣ, машинитѣ престанаха да работятъ, електричеството угасна! „Спускайте спасителнитѣ лодки и пояси“, изкомандува капитанътъ. Заповѣдта му изпълниха. Въ мигъ тѣ сѣ около парахода. Настѣпва ужасна паника, Всѣки се надпреварва да спаси живота си. Спасителнитѣ лодки препълнени. Въ една отъ тѣхъ е и о. Николай. Въ парахода остана една бедна жена съ дветѣ си дечица, която пѣтуваше за гр. Смирна, гдето я отчакваше мъжътъ ѝ, който преди три месеца се бѣ настанилъ на работа тамъ. Унесена дълбоко въ съня, не знаеше какво става. О. Николай се досети за нея. Наддава вика отъ лодката. Единъ матрозинъ веднага се спуща въ каютата и измѣква нея съ дветѣ дѣца на палубата. Но, за нещастие, въ спасителнитѣ лодки нѣма мѣсто. Тогава о. Николай стѣпква своето, а той наново се покатерва на парахода. На молбитѣ да препаше единствениятъ останалъ спасителенъ поясъ, той отказа да стори това, като го подаде на матрозина, защото и за него нѣмаше мѣсто. „Жената“, казваше той, има мъжъ и дѣца, матрозинътъ сѣщо жена и дѣца, азъ нѣмамъ никого. За мене да живѣя е Христосъ, да умра — придобивка. Пѣтувахъ за земния Иерусалимъ, но Богу било удобно да ме повика въ небесния“. Току що изрече тия думи,

параходътъ наедно съ своя вѣренъ капитанъ, давайки своитѣ последни разпореждания отъ своя мостикъ за спасяване на пѣтницитъ и командата, наедно съ о. Николая, потъна въ морскитѣ дълбочини. Всички се спасиха, само капитанитѣ и о. Николай, вѣрни на своя дългъ, намѣриха смъртта.

Ето какъ тия двама се самопожертвуваха за своитѣ близки. Нѣма по-голяма любовъ отъ тая, човѣкъ да положи живота си за своитѣ приятели!

Архимандритъ Инокентий.

СКАКАЛЕЦЪ И ПАЯЖИНА.

(Басня).

Ъ единъ хубавъ майски день, ученикъ седѣше подъ сѣнката на едно дърво и си учеше уроцитѣ.

Нѣщо изшумоли. Ученикътъ повдигна очи и виде игривъ скакалецъ, който подскачаше ту тукъ — ту тамъ.

— Внимавай, скачко! каза му ученикътъ. Безгрижно скачашъ, но ще попаднешъ въ паяжината до тебе и туй си ти! Ше нагостишъ стопанина ѝ.

— Гледай си работата, приятелю, отговори му скакалецътъ. Не съмъ тъй глупавъ, както ме мислишъ, зная добре да се пазя.

И скокъ! рече да отmine, но едното краченце му се закачи въ паяжината и той увисна на нея.

— Е, видѣ ли? Какво ти казахъ азъ?

— Какво отъ това, отговори скакалецътъ, хвана ми се само единия кракъ, а азъ имамъ още 5. Ей сега ще се отърва и насили да се откъсне.

Хопъ, и другъ отъ краката му се уплете въ мрежата.

— Ами сега? попита го ученикътъ.

— Нищо! Имамъ още четири.

Още четири, още три, но нито единъ не му помогна.

Колко повече се мжчеше да се отърве, толкозъ повече се вплиташе въ мрежата, додето цѣлъ се умота въ нея.

Когато вече бѣше безсиленъ, спустна се паякътъ и почна съ нови нишки да го затѣга по-добре и направи свършено безсиленъ, когато почне да го смуче.

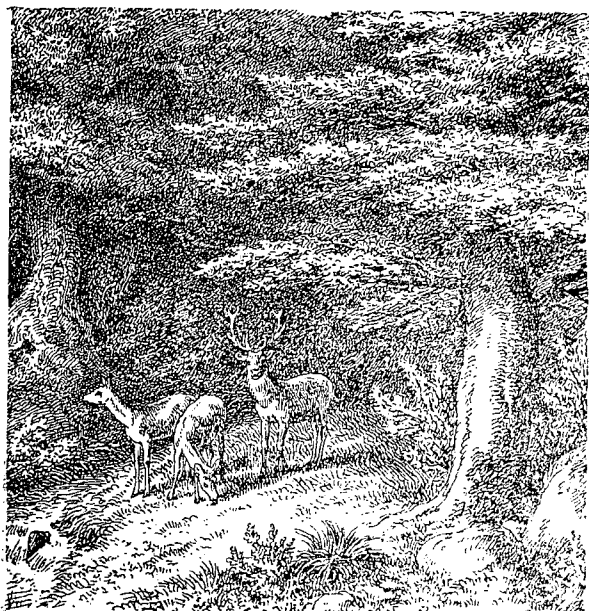
Ученикътъ забрави уроцитѣ си. Наблюдаваше работата на паяка и страданията на скакалеца.

Но когато забележи, че паякътъ вече почна да жили скакалеца и този последния почна да се гърчи, не се стѣрпѣ. Домилъ му глупецътъ и реши да го спаси. Приближи паяжината съ прѣчица, а паякътъ, като видѣ опасностъ, вдигна се по спуснатата нишка въ скривалището си.

Поучение.

И ние хората не сме по-умни отъ скакалицѣтъ и често се вплитаме въ паяжината на нечестивия — грѣховецѣ. Попаднемъ ли въ единъ грѣхъ, казваме: лесно ще се отървемъ отъ него, но намѣсто да се отървемъ, ние попадаме въ другъ, въ трети, до гдето цѣли се вплитаме въ грѣхове и загиваме за винаги въ тѣхъ. Само Богъ може да ни спаси, ако се разжаемъ и му се помолимъ за помощъ.

Свещ. П. Икономовъ.

Червенитѣ великденски яйца.

Народниятъ обичай на Възкресение Христово да се червисватъ яйца, води началото си отъ първитѣ християнски времена.

Ето що казва преданието:

Св. Мария Магдалина, която трѣбвало да се яви предъ императора Тиверия, за да му съобщи за възкресението Христово, поднела му червени яйца съ приветствието: „Христосъ възкресе“, а следъ това почнала да му разказва за самото възкресение.

Яйцето означава гроба Господенъ, изъ който Иисусъ Христосъ възкрѣсна, като пиленето що се излюпва отъ яйцето. Червената боя, съ която се боядисва яйцето, означава кръвта Господня, чрезъ която се очистихме отъ прародителския грѣхъ.

Китайско правосъдие.

Преди нѣколко вѣка китайското правосъдие се отличавало твърде много отъ нашето - европейското. Историцитѣ разправятъ следната сѣдебна история, станала преди 7 вѣка въ Пекингъ — столицата на Китай.

Една отъ слугинитѣ на единъ

висшъ пекингски чиновникъ се самоубила, защото съ нея се отнасяли зле господаритѣ ѝ, особено госпожата. Сѣдиитѣ повикали да отговарятъ за самоубийството на слугинята нейния господарь, господарката и дветѣ имъ пълнолѣтни деца. Господарката била осъдена да понесе 80 удара съ бамбукова прѣчка на голо. Следъ тридесетия ударъ господарката паднала въ несвестъ и сѣдиитѣ се съгласили да намалятъ наказанието ѝ наполовина, като взели отъ мъжа ѝ 1000 таела глоба. Следъ като се свестила господарката, получила по гърба още 10 удара, та станали 40. Повиканъ билъ и мъжътъ ѝ, който получилъ 30 удара, защото не надзиравалъ жена си въ обноситѣ ѝ съ слугинята. Подиръ това и двамата имъ синове получили по 20 удара, защото не съветвали майка си да бже по милостива. Дошло редъ и до останалитѣ слуги. Тѣ получили по 10 удара, защото не обадили на сѣда за лошитѣ обноски на господаритѣ си къмъ самоубилата се слугиня.

Изъ „Политика“.

Чудо въ Нью-Йоркъ.

Дописникътъ на единъ Парижки вестникъ въ Нью-Йоркъ съобщава, че на стената на католическата църква „Св. Мартинъ“, въ Нью-Йоркъ, се е появило изображението на Св. Богородица съ младенеца Христа. Хиляди хора се стичали въ църквата да видятъ чудото. Много болни били изцерени.

Добъръ съветъ.

„Недей оставя вечеръ сладкия сънъ да те обладае, докато три пжти не си спомнишъ всички дѣла презъ деня: де си билъ, какво достойно за себе ти си извършилъ и какво си пропусналъ да сторишъ. И когато свършишъ отчета, лошото измий съ милостива скръбъ и за доброто се радвай“.

Китай и християнството.

Пекинското правителство е издало заповѣдъ, съ която, като съобщава, че изповѣдването на християнската вѣра е свободно въ Китай, забранява за напредъ да се води противохристиянско движение и предписва на всички военни губернатори да го спратъ.

„Народенъ Стражъ“.

И китъ въ Черно-море.

Варненци бѣха изненадани отъ рибовоцитѣ, които единъ день донесоха въ града уловенъ **тюлень** въ Черно-море. Десетки дни този тюлень бѣше изложенъ на наблюдение отъ гражданитѣ срещу едно малко възнаграждение.

Тия дни мѣстниятъ в. Новини пкъъ ни донесе вѣстъта, че

въ Черно-море рибаритѣ забележили и **китъ**.

Ще се рече, че и въ нашето море се срещатъ, макаръ и въ ограничено количество, ония морски животни, които до сега считаме само за океански.

Да се обърне внимание.

Както IV и V книжки издадохме заедно, тѣй ще издадемъ и останалитѣ **четири** по две заедно, за да можемъ до **септемврий** т. г. да приключимъ **четвъртата** годишнина на списанието и отъ **1 октомврий** да почнемъ **петата** му годишнина — на **учебна година**, както желаятъ мнозинството абонатчета и настоятели.

Обърнете внимание на **протокола на редакционния комитетъ** отпечатанъ на третата страница на корицата.

Голѣми приготовления.

Голѣми приготовления се забелѣзватъ въ всички благотворителни дружества предъ Светлото Христово Възкресение за благотворителностъ. Прибиратъ суми, предметъ, съестни продукти и много нѣща, които нѣколко дни предъ празника да раздадатъ на нуждающитѣ се, та и тѣ — нещастнитѣ, да почувствуватъ, че е Великденъ.

Въ това отношение, младежитѣ християнски дружества и братства, като че ли надминаватъ всички.

Дейността имъ заслужава похвала и подражание.

Редакцията.

Въ името на Христа Бога нашего, **редакцията на списанието честити** на абонатчетата и четцитѣ си най-сърдечно **светлото Христото възкресение**.

РАЗНИ СРЪЧНОСТИ.

Сходни думи.

1. Въ името на една птица, замѣните ли първата буква съ друга, получавате името на любимката си. Коя е птицата?

Яковчевъ Г. Ивановъ — Русе.

2. Съ **с** животно, съ **к** връхъ на планина, съ **л** име на рѣка. Ха сега де!

Б. Антоновъ — Русе.

3. Прибавете къмъ името на една планина **ч**, за да получите металъ.

В. Мариновъ Поповъ — с. Ковачевци.

Задача.

4. Дѣдо, бабички и момичета — всички на брой 20 души, купили диня за 20 лв. Дѣдото далъ 5 лева, бабитѣ — по 1 левъ, а момичетата — по $\frac{1}{2}$ лв. Кой колко сж били?

Донка Маринова — с. Мусина.

гатанки.

5. Чудно-чудна баба Сивулана, скри въ пазвата си балкана.

П. Ив. Маринова — Вратца.

6. Живѣе безъ тѣло, говори безъ языкъ, чува безъ уши.

Донка Лазарова — Радомиръ.

7. Отъ вода се ражда, а отъ вода се бои.

Донка П. Матеева — Сливенъ.

Въпроси.

8. Защо кокошката, като се храни, рѣви?

Пита: Надежда Д. Иванова — Провадия.

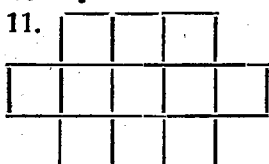
9. Що се не познава въ кжши?

Пита: Велчо Ст. Поповъ.

10. По що си приличатъ стоманата и колата?

Пита: Георги Теохаровъ — Русе.

Кибритени клечици.

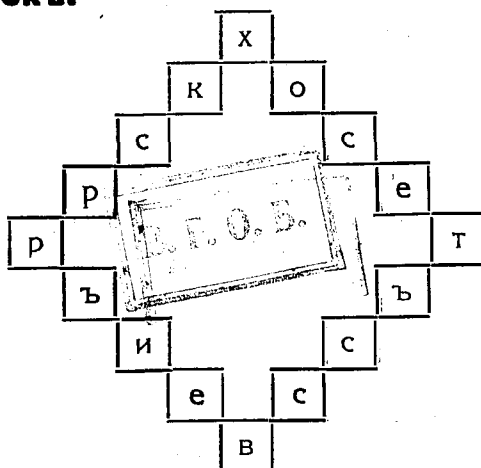

Съ 30 кибритени клечици се прави посочената фигурка съ 11 квадратчета, Кои 8 клечици трябва да махнемъ, за да останатъ само 7 квадратчета?

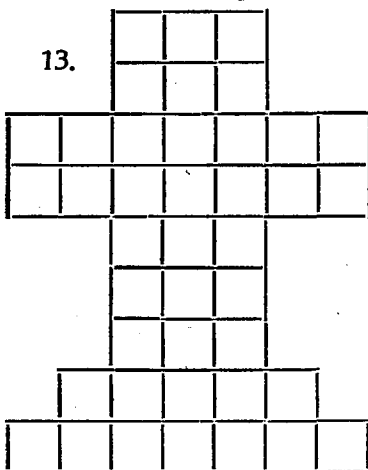
Антимъ Д. Дюкмеджиевъ — с. Бръстъ.

Конски скокъ.

12.

Таинственъ кръстъ.

1. Женско име.
2. Растение.
3. По една въ страна.
4. Мжжко име.
5. Часть отъ тѣлото.
6. Мжчилице.
7. Време.
8. Украшение.
9. Село въ Кюстендилско.

Отъ горе надолу въ срѣдния редъ се чете името на това що чакаме цѣла година.

Конкурсъ.

Ония, които разрешатъ сполучливо всичкитѣ сржчности ще получатъ награда много хубавата книга „Беседи съ ученици“ отъ протоиерей Иванъ Р. Писевъ.

ПРОТОКОЛЪ

№ 76

На редакционния комитетъ на сп. „Витлеевъ“, държанъ въ редовното му заседание на 13 априлий 1926 г. — гр. Варна.

Извлечение отъ взетитѣ решения

I. По желанието на мнозинството абонати и настоятели списанието да излиза на учебна година, а не на календарна, както излизаше до сега, комитетъ се заслуша въ тия желанія и като ги намѣри за основателни, реши:

а) IV годишнина — текущата, на списанието да завърши **до 1 септемврий т. год.**

V годишнина на списанието да почне отъ **1 октомврий т. г.** и завърши до края на **учебната 1926-1927 год.**

б) Останалитѣ 6 книжки отъ текущата годишнина на списанието да излѣзатъ до **1 септемврий** и се изпратятъ на абонатитѣ и настоятелитѣ, както следва: презъ **априлий** — IV и V. 2. Презъ **юний** — VI и VII и 3. Презъ **юлий**, най-късно началото на **августъ** — VIII и IX.

II. За да се набавятъ средства за навременното излизане на останалитѣ книжки отъ текущата годишнина на списанието, **комитетъ апелира** къмъ неиздѣлжилитѣ се настоятели и абонати да се издѣлжатъ **най-късно до край на м. май т. г.** за календарчета, книжката „Пресвета Дѣва Марія“ и списанието.

III. Натоварва члена отъ редакционния комитетъ — свещеникъ **П. Икономовъ** да направи извлечение отъ смѣткитѣ на неиздѣлжилитѣ се настоятели и абонати на списанието и библиотеката му отъ започването имъ до сега и ги помоли **да се издѣлжатъ въ едно късо време**, за да се избѣгне финансовото затруднение, при което работимъ вече 4 години — плащаме, прашаме, а нищо не получаваме.

IV. На абонатитѣ отъ гр. Варна и въ провинцията, на които списанието се праша направо отъ редакцията, **да се пратятъ** квитанции по пощата за прибиране абонамента имъ.

V. Презъ месецъ септемврий т. г., **подробенъ балансъ**, по издаване на списанието и библиотеката му, да се изпрати на всички свещеници въ страната ни.

Подписали: **Председателъ:** Архимандритъ Инокентий.

Членове: Протоиерей **М. К. Ханджиевъ**, Свещеникъ **П. Икономовъ**, Свещеникъ **К. Кожухаровъ**, Свещен. **Ст. П. Юрдановъ**.

Главенъ редакторъ: **Мп. Георгиевъ**.

Решенията на разнитѣ сръжности отъ II и III книжки, ще дадемъ въ идния брой.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА.

До

Въ

Продължава подписката
за четвъртата годишнина (1926 г.) на списанието

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение съ заповѣдъ
№ 1236 отъ 1923 година.

Списанието „Витлеемъ“ до 1 септемврий т. год. ще завърши четвъртата си годишнина съ добре подбранъ религиозно-нравственъ материалъ и хубави илюстрации.

На абонатитѣ си ще даде:

1. Девѣтъ книжки съ хубави цвѣтни корици,
2. Три хубави цвѣтни картини, съ всѣка 3-та книжка,
3. Една хубава стенна училищна програма, съ 7-та книжка,
4. Много награди за сполучливо разрешени задачи, ребуси, приказки безъ думи и рисунки.

Годишенъ абонаментъ 30 лева предплатени.

Всѣки, който запише най-малко 5 абоната, става **настойтель** на списанието и получава следния **отстъпъ**

1. Който запише 5 абоната, плаща 150 лв., а получава 6 течения.
2. Между 5 и 10 абоната — задържа отъ всѣки абонаментъ по 6 лв. т. е. 20%.
3. За 10 и повече абонати — задържа по 20% и получава 1 течение безплатно.

Пари писма и всичко що се отнася до списанието се изпраща на адресъ: **Мл. Георгиевъ**, редакторъ на списание „Витлеемъ“ въ гр. **Варна**.

Печатарска Произ. Коопер. „Единство“ - Варна. тел. 121

Поръчка № 200.